

แปลโดยสำนักพิมพ์

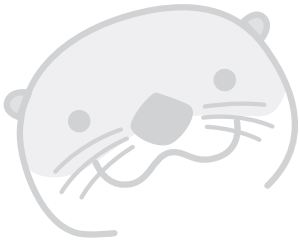
ปลูกมาหลอน 禁じられた遊び

ชิมิซุ คารุมะ

เขียน

จิ่วจิ้ง อี้ตวเสนา

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นาโอโตะคอยจนเธอนั่งลงเรียบร้อยแล้วจึงเริ่มเล่าช้าๆ

ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและอ่อนโยน

เหมือนกำลังอ่านหนังสือนิทานให้เด็กเล็กๆ ฟัง

-ชิมิซุ คารุมะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

วรรณกรรมสยองขวัญของญี่ปุ่นมีเสน่ห์เฉพาะตัวที่น่าหลงใหล ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศลึกลับซับซ้อน ความเชื่อที่มีมาช้านานผสมผสาน วิทยาการล้ำสมัยในปัจจุบัน หรือแม้กระทั่งความสะอิดสะเอียนชวนเหวอะเหวอินตนาการ และอีกหลายประการที่แฟน ๆ ผู้อ่านชาวไทยเรียกร่องอยากสัมผัส

ปลุกมาหลอนเป็นผลงานจากปลายปากกาของนักเขียนผู้ได้รับรางวัลรางวัลดนตรี 2018 ซึ่งเป็นรางวัลที่เหล่านอนหนังสือจากหน้าร้านทั่วญี่ปุ่นร่วมกันโหวตเพื่อแนะนำหนังสือเล่มที่น่าสนใจประจำปีให้โดยบินไปถึงผู้อ่าน และเล่มนี้ถือว่เป็นผลงานชิ้นเอกของชิมิชิ คารุมะ ที่ผู้อ่านชาวญี่ปุ่นติดตริ้งใจในความสยอง หลอน และคลื่นเหียน อันเกิดจากการนำพาให้ผู้อ่านสงสัยใคร่รู้ว่าพลังแห่งความหึงหวงและคลั่งรักก่อเกิดผลลัพธ์อย่างไรได้บ้าง และยิ่งผสานกับความเร้นลับแห่งพลังจิตยิ่งก่อเกิดเป็นเหตุการณ์ลึ้นประสาธเกินด้านทาน

ความรัก ความหวัง ความหึงหวง ผ่นวกกับความแค้น ปลุกปั่น
ความกลัวถึงขีดสุด

...แล้วจะรู้ว่าไม่ควรล้อเล่นกับความตาย

๙๙ พระสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

禁じられた遊び หรือแปลตรงตัวตามภาษาญี่ปุ่นว่า “เกมต้องห้าม” เป็นชื่อหนังสือที่สะดุดตาตั้งแต่แรกเห็น อาจเป็นเพราะคุ้นกับชื่อภาพยนตร์ที่ได้ยินบ่อยมาก และคิดว่าเคยดูทางโทรทัศน์ที่ฉายเวียนแทบทุกปีอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงแรกๆ ที่มาอยู่ญี่ปุ่นเมื่อไม่นานมาแล้ว โดยเฉพาะเพลงบรรเลงกีตาร์ซึ่งคลอตลอดเรื่องเป็นเพลงฝึกมือยอดนิยมนำสำหรับคนหัดเล่นกีตาร์ที่นี่ นั่นคือเรื่อง *เกมต้องห้าม (Jeux Interdits)*

เกมต้องห้าม (Jeux Interdits) คือภาพยนตร์ฝรั่งเศสสมัยสงครามที่เป็นโศกนาฏกรรมของเด็กหญิงวัยห้าขวบที่พ่อแม่และสุนัขตัวน้อยถูกเครื่องบินข้าศึกยิงตายต่อหน้าต่อตา กับเด็กชายที่ช่วยให้เธอรอดชีวิตมาได้ เหตุเกิดเมื่อเด็กทั้งสองช่วยกันขุดหลุมฝังศพสุนัขตัวน้อยที่กระห่อมหักหันทดน้ำและไปเก็บซากสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยมาฝังไว้เป็นเพื่อนรอบๆ เพราะเด็กหญิงหวังว่ามันจะเหงา จากนั้นพิธีฝังศพสุนัขตัวน้อยก็เริ่มจริงจังขึ้นเรื่อยๆ ถึงขั้นไปขโมยไม้กางเขนจากสุสานของหมู่บ้านมาปักเหนือหลุมฝังศพจนตรงนั้นกลายเป็นสุสานเล็กๆ เกิดความโกลาหลขึ้นในหมู่บ้าน และเด็กหญิงถูกพาตัวส่งสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า และฉากสุดท้ายสะท้อนใจผู้ชมยิ่งนัก

เมื่อมีโอกาสได้แปลหนังสือเล่มนี้ซึ่งมีชื่อใกล้เคียงกับภาพยนตร์เรื่องนั้น แน่แน่นอนว่าจะต้องอ่านและตีความอย่างละเอียดทุกตัวอักษรจึงพอเข้าใจถึงนัยแฝงในชื่อของหนังสือ แต่ก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าถูกต้องตรงกับเจตจำนงของผู้ประพันธ์หรือไม่เพียงใด แต่ว่านั่นคือเสน่ห์ที่ให้อรรถาธิบายและค้นหาจนกว่าจะพบคำไขเมื่อเรื่องจบบริบูรณ์

บทนำ

ไอ้...อะไร

คุราซาวะ อิโรโกะ วางกระเป๋าลงบนโต๊ะ ค่อยๆ กวาดสายตาไปรอบห้องกินข้าวพร้อมครัว เธอมองตรวจตราได้ทั่วถึงทุกซอกมุมก็เพราะประตูบานเลื่อนที่กั้นระหว่างห้องกินข้าวขนาดหกเสื่อ¹ กับห้องครัวขนาดเล็กสี่เสื่อครึ่งถูกยกทิ้งไป จึงมีพื้นที่รวมกันกว้างกว่าสี่สิบตารางเมตร

ห้องนี้ตกแต่งด้วยสีขาวและชมพูเป็นหลัก ประดับด้วยตุ๊กตากระเบื้องตัวเล็กตัวน้อยเต็มไปหมด ออกจะกระจุกกระจิกเกินไปสำหรับสาวสำนักงานวัยยี่สิบสี่ และขัดกันอย่างสิ้นเชิงกับความเย็นยะเยือกอย่างประหลาดภายในห้อง

กุญแจที่วางไว้บนโต๊ะเลื่อนตกลงบนพื้นเสียงเหมือนของແหลມคมเจาะลงเนื้อไม้ ม่านหน้าต่างพลั่วอยู่ไหวๆ พัดลมระบายอากาศก็หมุนแล้วจู่ๆ ก็หยุด

“หยุดเสียทีเถอะ ฉันขอร้อง ทำไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกนะ โกรธแค่นะไรนักหนา ฉันไม่ได้ทำอะไรเธอสักหน่อย”

อิโรโกะร้องอุทธรณ์ออกไปดังๆ คล้ายกับว่ามีใครสักคนยืนอยู่ตรงหน้า ความวิปริตของทุกสิ่งทุกอย่างในห้องสิ้นประสาททุกส่วนให้ตั้งเขม็งจนถึงขีดสุด น้ำตาซึมออกมาคลอเบา

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของญี่ปุ่น 1 เสื่อตามิมีขนาดประมาณ 1.55 ตารางเมตร

ความปั่นป่วนกวนประสาทภายในห้องซาลงทันใด รวากับยินยอม
ผ่านตามคำขอ พอโละอกอีโรโกะก็ค่อแห้งขึ้นมาทันที จึงเดินไปที่อ่าง
ล้างจาน ยื่นมือหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่ตรงนั้น แต่แค่นั้นปลายนิ้วเธอ
แก้วใบนั้นก็แตกละเอียดเหมือนลูกโป่งถูกเข็มเจาะ เศษแก้วกระจายว่อน

อีโรโกะยืนนิ่งซึ่งอยู่ตรงนั้น และพอเห็นปลายนิ้วถูกสะเก็ดแก้ว
จนเลือดซึมออกมาเป็นหยดกลมแดงที่ปากแผลก็ใจเสีย เดินโผล่ไปหึงตัว
ลงนั่งบนเก้าอี้ในครัว แล้วต้องสะดุ้งตัวลอยเพราะจอตไรทัศน์สว่างจ้า
ขึ้นมาเองโดยที่ไม่ได้กดรีโมท จอสว่างไร้ภาพมีแต่จุดละเอียดยิบพร่างพราย
หมุนเวียนราววังวน ขณะที่อีโรโกะตะลึงมองอยู่นั้น ใบหน้าของหญิง
คนหนึ่งก็ผุดขึ้นมาช้าๆ จากกลางวังวน ก้มหน้าขยับริมฝีปากนิดๆ เหมือน
กระซิบอะไรสักอย่าง แต่จับความไม่ได้เพราะถูกกลบด้วยเสียงซ่า
แทรกซ้อน จังหวะต่อมาแถบสีเขียวที่แสดงระดับเสียงพุ่งสูงขึ้นทันใด
พร้อมกับเสียงแทรกซ้อนแสบแก้วหูดังกึกก้อง ก่อนที่จอจะดับวูบ มีดสนิท
ลงดังเดิม

อีโรโกะนั่งตัวแข็งทื่ออยู่ในห้องที่เงียบกริบ ไม่อาจระดิดักตัวได้ตั้งใจ
ราวกับถูกผีอำ

เสียงโทรทัศน์ที่กรีดแหลมขึ้นทำลายความเงียบสุดสะพรึง

อีโรโกะสะดุ้ง ตัวลั่นระริก ค่อยๆ เบนสายตาไปที่มุมห้อง โทรทัศน์
สีขาวกำลังส่งสัญญาณรอให้คนรับอยู่ตรงนั้น จะมีใครโทร.เข้ามาได้
อย่างไร ในเมื่อเธอปลดสายโทรทัศน์ไว้ เพราะหมดความอดทนกับเสียง
โทรทัศน์ลึกลับที่ดังรบกวนไม่หยุดมาหลายคืนติดต่อกัน แต่ ณ นาทีนี้
โทรทัศน์เครื่องนั้นกำลังส่งเสียงเรียกก้องกังวานไม่หยุดยั้ง

“ขอโทษเออะนะ ฉันไม่ไหวแล้ว”

อีโรโกะเลื่อนตัวจากเก้าอี้ลงมานั่งยองๆ อยู่กับพื้น ยกมือทั้งสองข้าง
ขึ้นปิดหูแน่น แต่เสียงโทรทัศน์ก็ยังลอดฝ่ามือเข้ามาให้ได้ยิน นานเท่านั้น
เหมือนกับจะดังไปจนกว่าจะสิ้นโลก

และแล้วหญิงสาวก็ตัดสินใจเดินนำตาอาบหน้าไปที่โทรทัศน์...เอะละ
บอกให้ก็ได้อ่าฉันไม่ได้ทำอะไรน่ารังเกียจ ไม่ได้เป็นชู้กับสามีเธอ

ห้องทั้งห้องเงียบสงัด ฮีโรโกะรวบรวมความกล้า ค่อยๆ ยื่นมือ
 สั่นเทาไปยกหูโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแนบหู และได้ยินเสียงลมหวีดหวิว...คล้าย
 กำลังพัดพาลางร้ายผ่านกันหุบเหวมืดมิดลึกแห่งมาเยือน

“...ฉันรู้ว่าคุณคือใคร”

เสียงลมเงียบลงทันทีที่สิ้นเสียงสั่นสะท้านของฮีโรโกะ ท่วมบริเวณ
 เงียบกริบจนแทบได้ยินเสียงเดินของหัวใจหญิงสาวซึ่งดูเหมือนจะเป็น
 สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ในห้องนั้น และอดีตใจต่อมาหูโทรศัพท์ก็ร้อนจี๋ขึ้น
 ทันควัน

“ว้าย”

ควันทันที หลอยขึ้นมาจากหูโทรศัพท์ที่ฮีโรโกะรีบปาดทิ้งลงพื้น พรหม
 ติดไฟส่องกลิ่นไหม้รุนแรง...ขึ้นปล่อยไว้ไฟไหม้แน่ หญิงสาวตะลึงตะลัน
 รีบก้มลงเก็บ แต่พอหูโทรศัพท์โดนปลายนิ้วแตะเท่านั้นเอง ก็มีเสียงดัง
 เปรี๊ยะแล้วแตกกระจาย ไม่ผิดอะไรกับแก้วน้ำเมื่อ

เสียงกระดิ่งประตูหน้าบ้านสั่นเบาๆ ในวินาทีเดียวกับที่ฮีโรโกะ
 กระโดดตัวลอยเหมือนถูกจับโยนไปที่มุมห้อง หญิงสาวหยุดกึกและ
 เงยหูฟัง จำได้ว่าตอนกลับเข้ามาเธอใส่กุญแจบ้านเรียบร้อยแล้ว จึงไม่น่า
 มีอะไร แต่ก็ต้องสั่นเทาไปทั้งตัวเมื่อได้ยินเสียงลูกบิดถูกหมุน ตามมา
 ด้วยเสียงบานพับประตูเสียดสีกัน และเสียงหายใจหอบถี่เหมือนสัตว์ป่า

เสียงฝีเท้าและเสียงหายใจหอบถี่ดังใกล้เข้ามาช้าๆ ฮีโรโกะไม่กล้า
 หันไปมอง

“ฉันขอโทษ”

หญิงสาวร้องเสียงสั่นเครือ กลับตาแน่น ห่อตัวเบียดกับมุมห้อง
 ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าพร่ำพูดขอโทษ

“ยอมแล้ว ฉันจะลาออกจากบริษัท และจะไม่พบกับคนสำคัญ
 ของคุณอีกต่อไป เพราะฉะนั้น...เพราะฉะนั้นคุณเลิกทำอย่างนี้กับฉันเสียที”
 ฮีโรโกะพร่ำพูดเข้าไปซ้ำมาราวกับท่องคาถาไม่หยุดปาก

อิฮาระ นาโอโตะ ได้ลูกหมาพันธุ์ชิบะที่เกิดในบ้านคนรู้จักมาตัวหนึ่ง

เขาฝันมานานตั้งแต่สมัยเด็กว่าจะได้เลี้ยงหมาสักตัวในบ้านของตัวเอง และวันนี้*นาโอโตะ*ก็วนอยู่กับการสร้างบ้านให้เจ้าหมาชิบะตัวน้อยมาตั้งแต่เช้า เริ่มด้วยการเลือกเศษไม้ที่กองสุมอยู่ตรงมุมสวนมาเลื่อยให้ได้ขนาดตามต้องการ ท่ามกลางแสงแดดจัดจ้า จนเท้าสองข้างจมอยู่ในกองขี้เลื่อย

แม้จะทำงานอยู่ในแผนกการตลาดของบริษัทจำหน่ายอุปกรณ์ออกแบบ และได้จับต้องเครื่องมือเครื่องมือนานาชนิดอยู่เสมอ แต่เขาก็ได้แต่ขายอย่างเดียว เพราะ*นาโอโตะ*ไม่มีหัวทางศิลปะแม้แต่หน่อย ตอนอยู่โรงเรียนก็อาศัยชั่วโมงศิลปะและงานฝีมือเพื่อพักเหนื่อยจากการเรียนวิชาอื่นๆ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะต้องมาทำงานแนวนี้

เพิ่งจะเดือนพฤษภาคม แต่แดดจัดราวกับฤดูร้อน *นาโอโตะ*หยุดเลื่อยไม้ ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมออกมาเต็มหน้าผาก ฮารุโตะ ลูกชายวัยห้าขวบวิ่งวนไปรอบๆ สวนอยู่ไม่ไกลตา เป็นธรรมดาที่ลูกชายจะต้องดีใจที่มีสวนให้วิ่งเล่นสักที หลังจากอยู่คอนโดมาตลอด

“ฮารุโตะ เล่นดี ๆ สิ เลื้อยผ้าสกปรกหมดแล้ว เดี่ยวก็โดนหมาฆ่าดูอีกหรอก”

“เล่นโคลนสนุกดีพ้อ ผมชอบ”

เด็กชายยังไม่มีเพื่อนในละแวกบ้าน เพราะเพิ่งย้ายมาอยู่ ลูกหมาจึงเป็นเพื่อนเล่นที่ดี

บ่ายคล้อย...นาโอโตะแหงนหน้ามองบ้านด้วยอารมณ์เบิกบาน

บ้านสองชั้นพร้อมสวนขนาดพอเหมาะหลังนี้ออกจะกว้างเกินพอสำหรับครอบครัวที่มีกันสามคนพ่อแม่ลูก ชั้นล่างมีห้องกินข้าวพร้อมครัวกว้างถึง 20 เลื่อ หรือราว 36 ตารางเมตร กับห้องขนาดหกเหลี่ยมแบบญี่ปุ่นและแบบฝรั่งอย่างละห้อง ชั้นบนมีห้องขนาดหกเหลี่ยมอีกสามห้อง

ก่อนหน้านี้ นาโอโตะกับครอบครัวเช่าคอนโดอยู่ในย่านกลางกรุงโตเกียว ซึ่งทั้งแพงและแคบ ลูกชายก็โตขึ้นทุกวัน เขาจึงกู้เงินซื้อบ้านซึ่งถือเป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ แต่บ้านที่นาโอโตะจะซื้อได้นั้นมีอยู่เพียงจำกัด และท้ายที่สุดหลังจากจัดการกับเงื่อนไขต่าง ๆ จนหมดแล้ว เขาก็ได้บ้านที่อยู่ห่างจากย่านกลางกรุงราวชั่วโมงครึ่งโดยรถไฟฟ้า

บ้านใหม่ของนาโอโตะอยู่ลึกสุดของพื้นที่ในโครงการเคหะ ซึ่งพัฒนาที่ดินอยู่อาศัยด้วยการเฉือนส่วนหนึ่งของไหล่เขา รอบบ้านจึงมีพื้นดินเปลือยๆ และหินผาของภูเขาที่ถูกเฉือนให้เห็นเป็นแท่งๆ

ที่ดินบริเวณนี้เพิ่งพัฒนาเสร็จ มีบ้านเดี่ยวกระจายตัวอยู่ห่างๆ กัน และหลายหลังกำลังอยู่ในระหว่างปลูกสร้าง ที่ดินข้างบ้านทั้งสองฟากยังว่างอยู่ จึงดูโล่งให้ได้ชื่นชมกับธรรมชาติของป่าเขาโดยรอบ ซึ่งเหมาะกับเด็กที่กำลังโตอย่างฮารุโตะมากกว่าที่จะอยู่ท่ามกลางมลภาวะในนครหลวง

นาโอโตะแกว่งแขนคลายกล้ามเนื้อที่เกร็งเครียดก่อนจับเครื่องมือเริ่มสร้างบ้านสำหรับเจ้าหมาน้อยอีกครั้ง ด้วยเศษไม้ที่เหลือจากการสร้างบ้าน ซึ่งเขาขอให้ช่างไม้ช่วยเอาไปกองไว้ที่มุมสวน

นาโอโตะที่กำลังเหวี่ยงไม้ไผ่ลอยอยู่กับการตอกตะปูไม่ทันสังเกตเห็นผีเสื้อสีขาวจุดดำตัวหนึ่งขยับปีกช้าๆ บินผ่านมาข้างๆ และผ่านไปเหมือนถูกลมพัด

“ไอ้โฮ เก่งจังเลย”

มิยูกิ ภรรยาของเขาชะโงกหน้าเข้ามาชื่นชม ผมยาวดำเป็นมันสลัดไหว่น้อยๆ ไปด้วยปลายลม ผิวของเธอขาวราวผิวของหุ่นขี้ผึ้งเช่นเคย แต่

วันนี้ใบหน้าดูดีมีเลือดฝาด รู้สึกว่าร่างกายของมิยูกิจะแข็งแรงขึ้นตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่

“แน่นอน ผมไม่เคยทำมาก่อนก็เพราะไม่มีที่ให้ทำเท่านั้นเอง”

นาโอโตะลิงโลดเหมือนเด็กที่ได้รับคำชม ถ้าเป็นแต่ก่อน อย่าคิดเลยว่าจะมีการสนทนากันแบบนี้ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอ จิตใจและห่างเหินกันมานานแล้ว การย้ายบ้านดูเหมือนจะเป็นความสำเร็จครั้งหนึ่งในชีวิตครอบครัว

ตลอดแปดปีตั้งแต่แต่งงานกันมา นาโอโตะแทบไม่เคยคิดถึงครอบครัว มิยูกิอดทนอยู่กับเขาโดยไม่ปรึกษาบ่นสักครั้งกับการที่เขาไม่กลับบ้านบ่อยครั้งเพราะงานยุ่ง นาโอโตะงานยุ่งจริงตั้งแต่ต้องรับผิดชอบงานในตำแหน่งหัวหน้าแผนกการตลาดเมื่ออย่างเข้าวัยสามสิบ แต่ก็มีเหตุผลอื่นที่ทำให้เขาไม่กลับบ้านด้วยเช่นกัน

นาโอโตะหลงรักมิยูกิที่เป็นผู้หญิงเรียบร้อย รักนวลสงวนตัว และแต่งงานกับเธอ แต่พอใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันไม่นานก็เริ่มรำคาญความเสียงมึงมึงเก็บความรู้สึกจนแทบไม่แสดงอารมณ์ของมิยูกิมากขึ้น ทุกที บรรยายกายภายในบ้านจึงอึดอัดมาก นาโอโตะเริ่มรู้สึกว่าใบหน้าแสนสวยของมิยูกิที่เขาหลงใหลมีอะไรบางอย่างที่เหมือนกับใบหน้าไร้ความรู้สึกของตุ๊กตา

การที่นาโอโตะบั่นใจให้คุราซาวะ ฮิโรโกะ ลูกน้องในแผนกนั้น นับว่าเป็นไปตามครรลองของธรรมชาติโดยแท้ ฮิโรโกะเป็นผู้หญิงร่าเริงแจ่มใสและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ต่างกับมิยูกิราวขาบกับตา แต่นาโอโตะไม่คาดคิดเลยว่านี่จะเป็นเหตุให้ฮิโรโกะต้องประสบกับชะตากรรมเช่นนี้

นาโอโตะสำนึกผิดในสิ่งที่เขาทำต่อฮิโรโกะ และจนบัดนี้สำนึกนั้นก็ยังไม่จางลงแม้แต่น้อย ทางเดียวที่เขาจะทำได้คือไม่เข้าไปใกล้เธออีก... เท่านั้นเอง

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้หลายคนต้องเจ็บปวด แต่คนเจ็บที่สุดน่าจะเป็นมิยูกิ และคนที่ทำให้มิยูกิเจ็บก็คือนาโอโตะ เขาตั้งใจมอบบ้านหลังนี้ให้มิยูกิเป็นการชดเชยที่เขาได้ก่อ

แม้จะไม่ค่อยสะดวก แต่นาโอโตะแน่ใจว่ามีลูกจะต้องมีความสุขท่ามกลางธรรมชาติที่บ้านหลังนี้มากกว่าอุดอู้อยู่ในกล่องคอนกรีตที่คอนโด

“หม่าม้า”

ฮารุโตะวิ่งเข้ามาเกาะบั้นท้ายแม่ เหมือนนิจจาที่เห็นพ่อกับแม่หัวร่อต่อกระซิกกัน

“ไม่เอานะ ฮารุโตะจั่ง อย่าเอามือเบื้อนๆมาจับแม่ ไม่เอา”

มียูกิร้องเสียงแหลมใส่น้ำเอ็นดูพลางวิ่งหนีไปรอบ ๆ สวน ลูกชายตัวน้อยกวาดตามไปอย่างน่ากลัวว่าจะหกล้ม มือทั้งสองเล่นดินมาจนเลอะโคลนเต็มไปหมด

“คุณ...อย่ามัวแต่หัวเราะ ช่วยจับลูกที”

มียูกิร้องและส่งสายตาขอให้ช่วย นาโอโตะจึงต้องส่งเสียงเรียกลูกเอาไว้

“ฮารุโตะ อย่าแกล้งแม่ หยุดได้แล้ว”

“โธ่เอ๊ย”

เด็กชายร้องอย่างซัดใจ หันมามองหน้าพ่อ ทำตาโต แก้มป่องบิตตัวไปมา นาโอโตะมองด้วยความเอ็นดูและอัศจรรย์ใจที่เด็กไร้เดียงสาอย่างลูกชายรู้จักทำอะไรเช่นนั้น อยากจะรวบตัวเข้ามากอด แต่ก็ต้องห้ามใจไว้ แล้วสั่งสอนด้วยเสียงที่พยายามทำให้น่าเกรงขามสมเป็นพ่อ

“ฮารุโตะเป็นเด็กผู้ชายไซ้ไหม และหม่าม้าเป็นผู้หญิง ฮารุโตะจึงต้องปกป้องคุ้มครองหม่าม้า เข้าใจนะ”

“ครับ ขอโทษนะหม่าม้า”

ฮารุโตะพยักหน้าอย่างว่าง่าย ระยะนี้เด็กชายดูเหมือนจะชอบใจกับคำว่า ฮารุโตะเป็นเด็กผู้ชายไซ้ไหม เวลาเมื่อไรแล้วเริ่มว่าฮารุโตะเป็นเด็กผู้ชายไซ้ไหม ส่วนใหญ่ก็จะฟังแต่โดยดี...ตัวแค่นี้เอง รู้จักฝันจะเป็นผู้ชายเต็มตัวกับเขาด้วย

และด้วยอิทธิพลของวสันนี้ ฮารุโตะเข้านอนเองในห้องส่วนตัวของเขา ได้ตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหม่ ฮารุโตะกับมียูกิจึงมีเวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสองหลังจากห่างหายไปนาน

“ดีจริง ฮารุโตะ หนูเป็นเด็กดีมาก มาล้างมือเร็ว”

มิยูกิส่งยิ้มให้นาโอโตะ ก่อนจูมมือเด็กชายตัวน้อยไปที่กึ่งอกน้ำตรงมุมสวน ซึ่งนาโอโตะขอให้ช่างติดตั้งเอาไว้เป็นพิเศษเพื่อใช้รดน้ำต้นไม้ตามความประสงค์ของมิยูกิที่บอกว่าอยากเริ่มทำสวนในไม่ช้า

ตอนนี้ละแวกบ้านยังเป็นที่ว่าง แต่ต่อไปก็คงมีบ้านปลูกเต็มด้านหลังนี้ด้วย และอีกสักปีหนึ่งข้างหน้าก็คงจะกลายเป็นย่านที่อยู่อาศัยอย่างสมบูรณ์ คนบ้านใกล้เคียงก็จะร้องทักกันข้ามรั้ว เด็กๆ จะพากันมาเล่นที่ถนนหน้าบ้าน ถือเป็นความสุขที่สุดในอนาคตเท่าที่นาโอโตะจะจินตนาการได้ในขณะนี้

นาโอโตะปลื้มใจอยู่ในส่วนลึกกับความสุขที่ได้อยู่กับภรรยาสุดสวยแสนดี ลูกชายน่ารักน่าเอ็นดูในช่วงโมงอันสุขสันต์ช่วงบ่ายวันอาทิตย์ เขาคิดถึงที่ซื้อมัน แม่จะไกลจากที่ทำงานกว่าแต่ก่อนก็ตาม

บ้านหมาน้อยเสร็จเร็วเกินคาด ถึงจะเป็นงานช่างไม้ชิ้นแรกหลังเคยทำงานไม้เล็กๆ น้อยๆ ส่งครูในวิชาศิลปะที่โรงเรียน แต่ก็อดชมตัวเองไม่ได้ว่าผลงานไม่เลวเลยทีเดียว เหลือแต่ดอกเสาหลักสำหรับผูกเชือกจูงเท่านั้นที่เสร็จสมบูรณ์

นาโอโตะเดินไปหยิบเสาหลักที่ขอให้ช่างเลี่ยมปลายเอาไว้ให้จากกองไม้ ปักลงโดยใช้น้ำหนักตัวเขาย่อมลงให้แน่นลงในพื้นดินพอไม่ให้ล้มเมื่อปล่อยมือ แล้วใช้ค้อนอันใหญ่ที่ซื้อมาจากโฮมเซ็นเตอร์ประจำลงไปในหัวเสา พื้นดินเพิ่งถูกขุดพลิกหน้าดินไว้ใหม่ๆ จึงยังนุ่มอยู่ ดอกที่เดียวเสาหลักไปหลายสิบเซนติเมตร กะดูแล้วน่าจะสูงพอสำหรับล่ามหมาตัวเล็กๆ เพราะถ้าตอกลึกลงไปมากกว่านี้อาจถอนออกยากเวลาอยากเปลี่ยนที่

แต่...เอาอีกทีแล้วกัน...คิดแล้วนาโอโตะก็กระเด้งค้อนลงไปอีก โดยคิดว่าเป็นครั้งสุดท้าย และทันทีที่เสียงเสาไม้กระทบค้อนดังก้องเข้าไปในป่าด้านหลัง เขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของมิยูกิดังประสานขึ้นมา ผิดกับเสียงที่กรีดกรีดกับฮารุโตะเมื่อไม่กี่อย่างสิ้นเชิง

นาโอโตะรีบวิ่งหน้าตาตื่นไปทางต้นเสียง

“มิยูกิ”

“คุณ คุณ...”

มิยูกิกระโดดจากมุมลับตาข้างบ้านเข้ามาทอดหาไว้แน่น

“อะไร เกิดอะไรขึ้น”

นาโอโตะถาม แต่มิยูกิไม่ตอบ ได้แต่เหลียวไปข้างหลังพลางชี้มือไปด้วย ปากคอเส้นไปหมดกว่าจะตะกุกตะกักออกมาได้ว่า

“จะ...จิ้งเหลน”

“จิ้งเหลนเหรอ โห...ผมตกใจหมดเลยรู้ไหม”

นาโอโตะยิ้มเจื่อนๆ อย่างอ่อนใจ

“คุณก็รู้ว่าฉันเกลียดพวกสัตว์เลื้อยคลานยังกะอะไรดี”

มิยูกิแก้มตัวเซินๆ เบี่ยงตัวออกจากอ้อมกอดของนาโอโตะแล้วหันหลังให้

ทำอะไรน่าเอ็นดูอย่างนี้ก็เป็นด้วยหรือ แค่จิ้งเหลนไม่เห็นจะน่าตกใจถึงขนาดนี้เลย นาโอโตะมองมิยูกิด้วยแววตาเปี่ยมความรักใคร่คล้ายครึ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ... หรือว่าบรรยากาศของชีวิตที่เริ่มขึ้นในบ้านใหม่จะเป็นใจฮารุโตะวังเข้ามาหา

“ปาป้า”

เด็กชายเงยหน้า จ้องตาแป๋วมาที่นาโอโตะพร้อมกับยื่นมือเล็กๆ ที่กำอะไรไว้แน่นให้ดู แวบแรกที่เขาเห็นคิดว่าเขาจับจิ้งเหลนมาได้ แต่ดูขนาดมือลูกชายแล้วเห็นว่าเล็กเกินกว่าจะกำจิ้งเหลนทั้งตัวไว้ได้มิด ทั้งคงไม่มีจิ้งเหลนที่ไหนซึ่งขนาดที่เด็กตัวเล็กๆ อย่างฮารุโตะจะจับได้อยู่มือ

“ฮารุโตะไปจับตัวอะไรมาเหรอ”

พอถูกถาม ฮารุโตะก็ค่อยๆ แบมือออก เผยให้เห็นอะไรอย่างหนึ่งเหมือนเชือกสีดำเส้นเล็กๆ กำลังคิดว่าอะไรกันแน่ เชือกนั้นก็กระตุกขึ้นเหมือนมีชีวิตและหลุดจากมือเด็กชายน้อยตกลงไปบนพื้นดิน

มิยูกิร้องกรี๊ด นาโอโตะเองก็ยิ่งเบี่ยงตัวหลบไปทางหนึ่ง แต่ก็เข้าใจทันทีว่ามันคือหางของเจ้าจิ้งเหลนที่ถูกฮารุโตะวังกวัดไปสลับทิ้งเมื่อจวนเจียนถูกจับได้

ฮารุโตะอาศัยอยู่ในคอนโดกลางเมืองหลวงมาตั้งแต่เกิด จึงไม่เคย
แม้แต่จะเห็นจิ้งเหลนสักตัว นาโอโตะจำได้ว่าเขาเองก็เคยมีประสบการณ์
แบบเดียวกันนี้สมัยเด็ก และคิดว่าที่กำลังขยะแขยงจนขนลุกเมื่อเห็น
ทางจิ้งเหลนดินกระแฉ่วๆ อยู่บนพื้น คงเป็นเพราะเขาอยู่ห่างไกลธรรมชาติ
มานาน

แต่นาโอโตะเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมจึงได้สนใจทางจิ้งเหลน
นั้นมากถึงกับจับจ้องมันไม่วางตา หรือว่าความสนใจใคร่รู้ไปทุกสิ่งอย่าง
ในวัยเด็กจะหวนกลับมา

“ป๊าป๊า อย่างนี้จิ้งเหลนมันก็หึก เล่นไม่ได้แล้วซี”

ฮารุโตะถามเหมือนกับว่าเจ้าจิ้งเหลนตัวนั้นเป็นของเล่น ทั้งที่ยัง
จ้องดูทางที่จิ้งเหลนสลัดทิ้งไปเพื่อเบนความสนใจของศัตรูด้วยความ
ประหลาดใจ

“ไม่ได้หึกหรอก เวลาที่จิ้งเหลนถูกศัตรูทำร้าย มันก็จะหนี โดย
สลัดหางทิ้งไว้ให้กระตุกกระดิกอยู่อย่างนี้ เพื่อล่อศัตรู และพอศัตรูหันไป
สนใจหาง มันก็หนีไปสบายใจเฉิบ”

“ไม่มีหาง จิ้งเหลนก็แย่นะสิ มันจะกลับมาเก็บหางไหมเนี่ย”

คำถามของลูกชายน่ารักจนนาโอโตะต้องหัวเราะออกมาดังๆ

“จิ้งเหลนไม่เอาหางอันนี้แล้ว เพราะพอหางหลุดไป หางอันใหม่ก็จะ
งอกขึ้นมา”

“หือ...หางงอกใหม่ได้ด้วย สูดยอด”

ดวงตาของฮารุโตะเป็นประกายวาววับด้วยความดีใจที่ได้สัมผัสกับ
โลกใหม่ที่เพิ่งค้นพบ เป็นเด็กที่มีเรื่องให้ตื่นเต้นได้ทุกวันเลยจริงๆ

“งั้น ทางนี้ถึงออกตัวจิ้งเหลนออกมาได้หรือ...ป๊าป๊า”

เจอคำถามนี้เข้า นาโอโตะถึงกับอึ้งไป เด็กมีจินตนาการล้ำเลิศ
จนน่าตกใจ คิดได้อย่างไรไม่รู้...ไม่แนะ สมัยเด็กเขาเองก็คงเป็นแบบนี้
แต่พอโตขึ้น มีความรู้มากขึ้นและรู้จักมองอะไรๆ ด้วยสามัญสำนึก ความคิด
แบบเด็กๆ นั้นก็ค่อยๆ หายไป คิดแล้วเสียดายอยู่เหมือนกัน

คงจะเป็นเพราะความรู้ลึกเสียดายเช่นว่า ทั้งยังไม่อยากทำลายจิตใจ

ของลูกรัก นาโอโตะจึงคิดอะไรแผลงๆ ขึ้นมา

“ก็ใช้นะสิ ตัวจิ้งเหลนจะงอกออกมาจากหางของมันด้วย”

“จริงเหรอ”

ฮารุโตะร้องเสียงดัง ใบหน้าแจ่มใสขึ้นทันใด

“เดี๋ยวก่อน...คุณ”

มียูกิขัดขึ้นเป็นเชิงท้วงติง แต่นาโอโตะหลิวตาข้างหนึ่งเป็นนัยให้ คล้อยตาม เธอจึงได้แต่นิวหน้าและสายศิระชะอย่างเอือมระอาแล้วเงิบไป

นาโอโตะทรุดตัวลงนั่งยองๆ หยิบหางจิ้งเหลนที่ยังกระดุกกระดิก อยู่บนพื้นดินขึ้นมาให้ฮารุโตะกำไว้ตามเดิม

“แต่เราต้องเอาไปฝังดินและรดน้ำให้มันนะ”

“งั้นก็เหมือนเมล็ดดอกไม้ นะสิ”

ฮารุโตะคงได้ความรู้เกี่ยวกับการทำสวนมาจากมียูกิ จึงเข้าใจจิ้งเหลน ไปตามประสาเด็ก มียูกิทำหน้าที่เครียดกับความคิดแผลงๆ ของสามี แต่นาโอโตะไม่สนพลางหัวเราะชอบใจ คิดว่าพูดเล่นกับลูกแค่นี้ ไม่เห็นจะ ผิดอะไร อย่างน้อยก็ในตอนนี้...

“ใช่ เหมือนดอกไม้ นั่นแหละ”

นาโอโตะมองลูกชายตัวน้อยที่เชื่อเป็นจริงเป็นจังทั้งหมดในเรื่อง ที่เขาพูดเล่นด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักและเอ็นดู จนอยากดึงตัว เข้ามากอดแน่นๆ แต่ถึงอยากจะทำก็ไม่ทัน เพราะฮารุโตะหมุนตัวกลับ แล้ววิ่งไปที่มุมสวนเสียก่อน

“ปาป้า ฝังไว้ตรงนี้ได้ไหม แดดส่องดีด้วย”

ฮารุโตะหันหน้ามาถามนาโอโตะ นัยน์ตาดำที่จ้องมาเป็นประกายทำให้ ไม่อาจบอกได้ว่าทั้งหมดเป็นเรื่องโกหก

“ได้ ตรงนั้นละ”

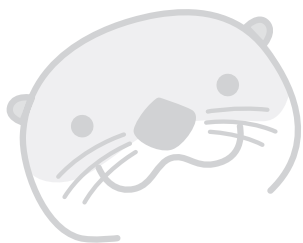
เอะ...ตอนนั้นนาโอโตะคิดง่ายๆ ว่าเดี๋ยวลูกก็ลืม

ฮารุโตะหยิบเสียมที่มียูกิซื้อมาเตรียมทำแปลงดอกไม้ขึ้นมาขุดดิน ฝังหางจิ้งเหลนที่ยังกระดุกกระดิกอยู่ จากนั้นนำกระป๋องฝักบัวที่ใหญ่เกินตัว ไปรองน้ำกลับมารดลงไป

“ใช่ๆ ลืมไป ทางจิ้งเหลนไม่เหมือนดอกไม้ รดน้ำอย่างเดียวไม่ได้
ต้องห่อคาถาด้วย”

“คาถาเหรอ”

“ใช่ ต้องห่อคาถาอย่างนั้นะ...เอโรมิ เอชซาอิมุ”

ทดลองอ่าน

*แต่ก่อน*ไม่เห็นจะต้องคอยวันสุดท้ายสักเท่าไหร่ขนาดนี้

ตั้งแต่ย้ายบ้าน นาโอโตะมีเวลาอยู่บ้านกับครอบครัวน้อยลงสุดๆ เพราะต้องตื่นแต่เช้าตรู่และกลับบ้านค่ำมืด เพราะบ้านใหม่อยู่ไกลจากที่ทำงานมากกว่าเดิม นาโอโตะกำลังเครียดเพราะเพิ่งย้ายบ้านมาใหม่ๆ มีอะไรต้องจัดและทำอีกมากมาย แต่ก็ต้องรอให้ถึงวันหยุดก่อนจึงจะทำได้ ทั้งที่ตั้งตาคอยวันหยุดขนาดนั้น แต่กว่าแสงแดดที่ส่องผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาจะปลุกให้นาโอโตะลืมตาตื่นได้ก็เกือบเที่ยงวัน

“ตื่นแล้วหรือคะ ฉันเห็นคุณดูอ่อนระโหยโรยแรงเลยไม่อยากปลุก”

นาโอโตะลงไปที่ห้องนั่งเล่น พอดีกับที่มิยูกิเดินเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อนเข้ามาเห็น จึงทักขึ้น

“อ้อ ไม่เป็นไร ผมเลยได้นอนเสียเต็มอัม”

ชายหนุ่มพูดพลางขยี้ผมที่ยุ่งเหยิงอยู่บนศีรษะ มิยูกิยิ้มให้แล้วบอกว่า

“ขอบคุณมากสำหรับบ้านแสนสวย”

“อะไรกันอีกล่ะ คำพูดอย่างนี้ผมอยากฟังจากปากของเจ้าโพลีมากกว่านะ”

มิยูกิหัวเราะขบขัน

ลูกหมาที่ได้มาจากบ้านคนรู้จักได้ชื่อว่าโพลี สมัยเด็ก ทุกครั้งเมื่อพูดถึงชื่อหมา นาโอโตะจะนึกถึงแต่ชื่อพินๆ อย่างจิ้งกับโพลีเสมอ

เขายากเลี้ยงหมามาตลอด แต่ไม่มีโอกาสได้เลี้ยง เนื่องจากอาศัยอยู่ในอาคารสงเคราะห์และคอนโด มาสมหวังในที่สุดก็ครั้งนี้ นาโอโตะจึงไม่ลังเลที่จะตั้งชื่อเจ้าหมาตัวน้อยที่ได้มาว่าโพจิ และอุทิศส่วลงทุนลงแรงสร้างบ้านให้เสียดิบดี แต่ดูเขาก็แล้วกัน...

เหตุผลหนึ่งที่ทำให้นาโอโตะตั้งตาคอยวันสุดสัปดาห์ก็คืออยากทำสวนและทำงานช่างไม้ หลังจากสร้างบ้านให้เจ้าหมาน้อยเสร็จ เขาก็ฝึกสนุกกับงานช่างไม้และอยากทำนั่นนี่ต่อไปอีกเรื่อย ๆ ขณะที่บ้านหมาถูกทิ้งร้างอยู่อย่างน่าเสียดาย

นาโอโตะต้องจำยอมเมื่อฮารุโตะร้องให้คร่ำครวญด้วยความสงสารที่โพจิต้องนอนอยู่นอกบ้านตัวเดียว ถ้าเป็นหมาตัวเล็ก ๆ อย่างชิว่าวหรือพูเดิลก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่เจ้าโพจิเป็นพันธุ์ชิบะ หมาใหญ่ที่นิยมเลี้ยงนอกบ้าน จึงต้องคิดกันมากหน่อย หลังจากคิดไปคิดมาและเห็นว่าตอนนี้มันยังเป็นลูกหมาตัวเล็ก ๆ ขนปุกปุยลึ้งไปมาน่ารักน่าเอ็นดู สุดท้ายจึงต้องยอมเลี้ยงในบ้าน และปลอบใจตัวเองว่าเดิมทีก็ไม่ได้ตั้งใจเลี้ยงให้มันเป็นหมาเฝ้าบ้านอยู่แล้ว

“แล้วเจ้าโพจิละ”

นาโอโตะถามไปอย่างนั้นเอง แต่มิยูกิทำหน้าที่ไม่สบายใจบอกว่า

“ใช่ ฉันกำลังอยากคุยกับคุณอยู่พอดี”

แล้วบ๊วยหน้าไปทางสวน นาโอโตะเปิดประตูกระจกออกไปก็พบเจ้าโพจินั่งหน้าเลอหลายอยู่ที่มุมสวน ความที่ขายังสั้นและหัวค่อนข้างใหญ่ เมื่อนั่งอยู่ในที่นั่นมันจึงดูคล้ายก้อนโหมพรมสีน้ำตาลนุ่ม ๆ

ฮารุโตะนั่งยอง ๆ หันหลังอยู่ข้างเจ้าหมาน้อย

“ฮารุโตะทำอะไรนะ”

“ก็คุณนะซี ไปพูดอะไรบ๊อง ๆ แบบนั้น”

เมื่อเข้าไปให้จึงเห็นว่าฮารุโตะนั่งอยู่หน้าเนินดินเล็ก ๆ ที่มุมสวน ฟิมพ์ท่าท่งคาถา “เอโรอิมุ เอชซาอิมุ” ออกเสียงอย่างเด็กที่ยังพูดไม่ชัด ซ้ำไปซ้ำมา

“ไม่น่าเชื่อ...ลูกจริงจังขนาดนี้เลยหรอ”

“ก็ใช่นะซี ฮารุโตะรดน้ำแล้วก็ท้องคาถาอย่างนี้ทุกวัน ฉันจะบอกคุณหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่ได้จังหวะสักที”

นี่แปลว่าฮารุโตะปักใจเชื่อในเรื่องที่นาโอโตะพูดเล่น ๆ ด้วยความสนุกปากแล้วลืมนั่นไปอย่างนั้นหรือ

“ฮ่า ๆ”

นาโอโตะอดหัวเราะไม่ได้ รู้สึกไม่ดีที่ล่อลวงผู้ชาย แต่ภาพฮารุโตะที่กำลังตั้งอกตั้งใจท้องคาถาอยู่ข้างนารักน่าเอ็นดูเหลือเกิน

โพลีนั่งหน้าเหลอหลายอยู่ข้าง ๆ ฮารุโตะ นาโอโตะชอบหมาตรงที่มันซื่อสัตย์ต่อเจ้าของมาตั้งแต่ยังเป็นลูกหมา แต่สำหรับเจ้าโพลีตัวนี้ไม่รู้ว่ทำอะไรถึงได้คลุกคลีอยู่กับฮารุโตะคนเดียว นาโอโตะเรียกก็เมินหน้าทำไม่รู้ไม่ชี้ จะเข้ามาหาเขาก็ตอนมีอาหารให้กินเท่านั้นเอง

โพลีดูเหมือนจะมองนาโอโตะกับมิยูกิเป็นลูกบ้านในระดับเดียวกันกับมัน หรือบางทีอาจต่ำต้อยกว่าด้วยซ้ำ โพลีอาจตาแหลมที่มองออกว่าคนที่มีความฉลาดได้เด็ดขาดที่สุดในบ้านหลังนี้คือฮารุโตะ

“ปาป้า ตื่นแล้วหรือ”

ฮารุโตะคงได้ยินเสียงพ่อแม่พูดกัน จึงหันหน้ามาทักแล้วลุกขึ้นวิ่งเข้ามาหา โพลีวิ่งตามเท้าฮารุโตะที่ใส่รองเท้าผ้าใบมาตืด ๆ พันแข้งพันทาจนน่าเสียใจว่าจะทำให้หกล้ม

นาโอโตะยืนมือทั้งสองออกไปโดยไม่รู้ตัวจังหวะเดียวกับที่ฮารุโตะโผล่เข้ามา เขาเลยโอบกอดลูกชายตัวน้อยขึ้นอุ้มไว้ ฮารุโตะถูเท้าทั้งสองข้างสัตรองเท้าออก และพอรองเท้าตกลงพื้น เจ้าโพลีก็ตรงเข้าไปเฉี่ยเล่นอย่างสนุก

“ปาป้า จิ้งเหลนงอกขึ้นมาหรือยังก็ไม่รู้ล่ะ”

นาโอโตะมองหน้าคนถามที่กอดเขาไว้แน่น สีหน้าของลูกชายตัวน้อยจริงจังจนเขาหัวเราะไม่ออก รู้สึกเสียแปลบอยู่ในใจ พอส่งสายตาไปขอความช่วยเหลือยามคับขัน ก็เห็นมิยูกิชำเลื่องมองมา ทำหน้าคล้ายพยายามกลั้นหัวเราะเต็มที่ นาโอโตะจึงแกล้งขมวดคิ้วใส่

“ไม่รู้เหมือนกัน เอาอย่างนี้ดีไหม...ต่อจากนี้ไปปาป้าจะเฝ้าดูด้วย”

เสร็จจากการกินอาหารง่าย ๆ นาโอโตะไม่มีเวลาสำหรับทำงานช่างไม้
เช่นเคย เขาฉวยตาข่ายด้ามยาวสำหรับจับแมลงของฮารุโตะเข้าไปในดงไม้
จากนั้นก็คลานบุกพงหญ้าตามล่ำจิ้งเหลนไปตามพื้นดิน

ความร้อนชื้นจากต้นหญ้าทำเขาเหงื่อไหลไคลย้อย เนื้อตัวโดน
กิ่งไม้ครูด เรียวหญ้าบาดผิวจนแสบไปหมด แต่นาโอโตะก็ยอมทนและ
เพียรพยายามไล่ล่าต่อไป เขาไม่ได้ทำอะไรเช่นนี้มาไม่รู้กี่สิบปีแล้ว แต่
ก็แปลกดีเหมือนกันที่งานนี้ทำให้ใจของเขาเต้นระทึก

ภูเขาหลังบ้านรอดพ้นจากการบุกเบิกจึงยังมีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์
หลังจากคลานไปตามทางเดินของสัตว์ป่าราวหนึ่งชั่วโมง นาโอโตะก็พบ
จิ้งเหลนตัวหนึ่ง จึงใช้ตาข่ายจับแมลงตะครุบตัวไว้ได้ก่อนที่มันจะทัน
สลัดหางทิ้ง แล้วแอบเอาไปฝังไว้ในหลุมที่มุดสวนโดยไม่ให้ฮารุโตะเห็น

“ฮารุโตะ ป่านนี้จิ้งเหลนน่าจะออกแล้วนะ ไปดูกันไหม”

นาโอโตะรีบปิดมือที่เปื้อนดินแล้วร้องเรียกเข้าไปในบ้าน ฮารุโตะ
ร้องเสียงแหลมด้วยความดีใจ กระโจนออกมาทันทีพร้อมกับโพิง นาโอโตะ
อยากเห็นใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยความสุขสมหวังของลูกชาย ความรู้สึกที่
เต็มตื่นอยู่ในอกของนาโอโตะขณะนั้นคือ แม้จะเป็นเรื่องโกหก แต่เขา
ก็อยากทำให้ฮารุโตะมีความสุขจากการได้เห็นว่าจิ้งเหลนงอกออกมาจากหาง

“เอาละ ฮารุโตะลองขุดดูสิ แต่ต้องขุดดีๆ ไม่อย่างนั้นจิ้งเหลน
จะบาดเจ็บได้ ป๊าว่าอย่าใช้เสียมเลยนะ ใช้มือค่อยๆ ขุดดีกว่า”

“อืม”

ฮารุโตะพยักหน้าอย่างตื่นเต้นแล้วเริ่มลงมือขุดดินที่พูนเป็นเนิน
โดยมีโพิงกระโดดอยู่ข้างๆ ด้วยความตื่นเต้นไม่แพ้กัน ดูเหมือนจะรู้สึก
ด้วยสัญชาตญาณว่ามีอะไรสักอย่างมีชีวิตอยู่ใต้ดินตรงนั้น

“เอโรอิมุ เอชซาอิมุ เอโรอิมุ เอชซาอิมุ...ป๊าก็ท่องคาถาด้วยสิ”

เมื่อเป็นคำขอของฮารุโตะ นาโอโตะก็ไม่อาจขัด

“ได้สิ...เอโรอิมุ เอชซาอิมุ เอโรอิมุ เอชซาอิมุ...”

คาถาบทนั้นนาโอโตะคิดขึ้นมาเล่นๆ โดยไม่ตั้งใจ แต่พอมานึกดูดีๆ
จึงจำได้ว่าเป็นคาถาปลุกคนตายจากหนังสือหนึ่งที่ดูนานมาแล้ว เขารู้สึก

ไม่ค่อยเป็นมงคลนักที่มาท่องคาถานี้เล่น ๆ กับลูกชายตัวน้อย แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าใด เพราะไอ้ที่อยู่ในดินนั้นไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าจิ้งเหลนตัวหนึ่งที่เขาจับมาฝังไว้เมื่อคืนนี้เอง

ฮารุโตะท่องคาถาพลาบงชุดดินลึกลงไปทีละน้อยอย่างเบามือ เพื่อไม่ให้สิ่งที่อยู่ในนั้นบาดเจ็บ...

“เฮ้ย...”

นาโอโตะตาตื่นเมื่อได้ยินฮารุโตะร้องออกมาด้วยความดีใจ

ตัวอะไรดำ ๆ คลานขึ้นมาจากหลุม แล้ววิ่งปรี๊ดปรี๊ดเจียดเท้าของสองพ่อลูกไปด้วยความเร็วจนแทบมองไม่ทัน เจ้าโพลีซึ่งเป็นหมาล่าสัตว์โดยสัญญาตามคำรามเสียงดุดันแล้ววิ่งกวดตามจิ้งเหลนไปพลาบงเท่าเสียงขรม แต่ความที่ยังเป็นหมาน้อยจึงเร็วไม่ทันจิ้งเหลนที่หายวับเข้าพงหญ้าไปในพริบตา

“ปาป้า จิ้งเหลนงอกออกมาจริงด้วย สูดยอด”

ฮารุโตะบอกด้วยความตื่นเต้นจนแก้มแดงเรื่อ ก่อนวิ่งตามโพลีที่ยังไม่เลิกล้อล่าจิ้งเหลนง่าย ๆ

“ฮารุโตะ ระวังหกหล่ม”

นาโอโตะร้องเตือนจนติดปากเวลาเห็นลูกวิ่ง รู้สึกเหมือนกับว่าคาถาของตนปลุกจิ้งเหลนให้ฟื้นขึ้นมาจริง ๆ และนี่ก็เสียใจอยู่ลึก ๆ ว่าไม่ควรทำเลย

หลายเดือนต่อมา

หลังย้ายมาอยู่ที่นี่ นาโอโตะได้สัมผัสใกล้ชิดกับความเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลอย่างที่ไม่เคยมีโอกาสมานาน พออากาศร้อนขึ้นต้นไม้ใบหญ้าก็เขียวชอุ่มอยู่นาน จนผ่านช่วงกลางฤดูร้อนไปได้สักพักก็ย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง ต้นเมเปิ้ลบนภูเขาหลังบ้านก็เริ่มเปลี่ยนสีเป็นแดงแสดและเหลือง สวยงามแต่เศร้าสร้อยเพราะจะร่วงหล่นลงดินในไม่ช้า ในระยะนี้อากาศหนาวเย็นขึ้น บางวันถึงกับมีหิมะโปรยปรายลงมาเบาๆ

จิตใจของนาโอโตะสุขสงบจากการใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติและได้รับอากาศบริสุทธิ์สดชื่นจากต้นไม้ใบหญ้า เขายังเดินทางไปทำงานที่บริษัทในย่านกลางกรุงตามเดิม แม้จะต้องนั่งรถไฟนานเป็นชั่วโมง แต่พอคุ้นชินเข้ากลับรู้สึกสบายเสียอีก

ตอนเช้า นาโอโตะขึ้นรถไฟที่สถานีต้นทางจึงได้นั่งสบายไปจนถึงที่ทำงาน ส่วนขากลับรถไฟอาจแน่นบ้าง แต่พอมาถึงราวครึ่งทางคนก็ลงกันแทบหมด เวลานอนไม่พอก็จะงีบหลับได้สบายในรถไฟที่โคลงไปมาเหมือนไกวเปล

สุดยอดของความสุขคือการมีบ้านเป็นของตัวเอง แม้จะเป็นบ้านเงินผ่อนก็ตาม และมีครอบครัวคอยต้อนรับการกลับมาของเขาอยู่ที่บ้าน แต่จะว่ากันตามจริง นาโอโตะได้เห็นหน้าลูกชายเฉพาะเวลาหลับเท่านั้น เพราะตอนที่เขาออกไปทำงาน ฮารุโตะยังไม่ตื่น และเข้านอนไปแล้ว

ตอนเขากลับจากทำงาน

แต่นาโอโตะก็มีเจ้าโพลีที่คอยออกมากระดิกหางต้อนรับเมื่อกลับถึงบ้าน โพลีโตเร็วมาก ตอนมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ใหม่ๆ มันยังเป็นลูกหมาตัวนิดเดียว แต่ในชั่วเวลาเพียงสองสามเดือน รูปร่างหน้าตาของมันเปลี่ยนไปเป็นหมาพันธุ์ชิบะแท้ แต่ก็ยังตัวเล็กไม่พ้นวัยลูกหมา

สุดท้ายบ้านหมาที่นาโอโตะอุตส่าห์สร้างขึ้นก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์เลยสักครั้ง ถูกทิ้งร้างอยู่ที่มุมสวน พร้อมกับเสาที่ตอกไว้สำหรับล่ามเชือกจูงหมดความจำเป็นในเมื่อเจ้าโพลีกลายเป็นหมาเลี้ยงในบ้านไปแล้ว

สุขภาพของมิยูกิแข็งแรงดี คงเพราะได้อยู่ในที่โล่งกว้างและได้รับอากาศบริสุทธิ์ ทุกอย่างกำลังไปได้สวยจนกระทั่งวันนี้เมื่อโทรศัพท์สายฟวงบนโต๊ะทำงานของนาโอโตะส่งเสียงเรียก

นาโอโตะเอื้อมมือไปยกหูโทรศัพท์ขึ้นฟังและกดปุ่มรับสายนอกทั้งที่ยังขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงพนักงานแผนกต้อนรับแจ้งเข้ามาว่า “ตำรวจโทร.มาค่ะ”

“ผมอิวาระกำลังพูดสายครับ”

“มรรยาคุณ...”

เสียงของผู้ชายที่แสดงตัวว่าเป็นตำรวจไม่ได้ร้อนรน แต่ฟังดูเครียด คล้ายยากที่จะกลั่นกรองคำพูดให้เหมาะสม

นาโอโตะกระโจนออกจากบริษัททันทีที่วางหู ไม่เคยรู้สึกที่บ้านอยู่ไกลเหลือเกินเท่าครั้งนี้ รถไฟแล่นช้ามาก คล้ายกำลังจะหมดแรงแล่นต่อไปไม่ไหว

ระหว่างทาง คำพูดที่ได้ยินทางโทรศัพท์วนเวียนอยู่ในหัวครั้งแล้วครั้งเล่า

‘มรรยาคุณถูกรถบรรทุกที่คนขับหลับในชนเสียชีวิต’

นาโอโตะรีบชุดไปยังสถานีตำรวจใกล้บ้าน แล้วรู้สึกว้าวุ่นหวั่นเมื่อถามตัวเองขึ้นว่า...ทำไมให้มาที่สถานีตำรวจ ไม่ใช่แผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาล

นาโอโตะเดินตามตำรวจไปยังห้องพยาบาลภายในสถานีตำรวจและ

พบโยริโกะ แม่ของเขานั่งคอยอยู่ที่ม้ายาวตรงระเบียบทางเดิน

“มิยุกิล่ะ”

โยริโกะไม่ตอบคำถามของลูกชาย แต่บอกด้วยเสียงแหบโหยว่า
“ฮารุโตะรออยู่ในนั้น” แล้วลุกขึ้นผลักประตูเข้าไปในห้องพยาบาล

ฮารุโตะนอนอยู่บนเตียง พ่อแม่ของมิยุกิ กับซุจิซึ่งเป็นพ่อของ
นาโอโตะยืนดูอยู่โดยรอบ

“นาโอโตะ”

แม่ของมิยุกิร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั้นเมื่อเห็นหน้านาโอโตะ
บรรยากาศภายในห้องพยาบาลทาสีขาวว่างโล่งนั้นเยียบเย็น ไม่มีใครพูด
อะไรกันนอกจากเสียงสะอึกสะอื้นไม่หยุดของเธอ แต่นาโอโตะไม่มีเวลา
ปลอบโยน

“ฮารุโตะ”

เด็กชายจ้องตอบพ่อที่เรียกหาและถลาเข้ามาเกาะข้างเตียง แต่ไม่พูด
อะไร ได้แต่นอนนิ่งโดยไม่ได้หลับตา

“ฮารุโตะไม่เป็นอะไร ไม่มีบาดแผลแม้แต่นิดเดียวเหมือนปาฏิหาริย์
เพียงแต่ไม่พูดสักคำ และไม่มีทีท่าว่าจะหลับด้วย คงจะซ็อก”

คำพูดของแม่ทำให้หัวใจของนาโอโตะที่แทบจะหยุดเต้นอยู่แล้ว
เริ่มสับสนดิโล่หายไปทั่วร่างกายอีกครั้ง รู้สึกอบอุ่นไปจนถึงปลายนิ้ว ฮารุโตะ
ยังจ้องมองเขา แต่เขาไม่อาจอ่านความรู้สึกในสายตาคุณั้นของลูกชาย
ตัวน้อยได้เลย

ฮารุโตะคงซ็อกอย่างรุนแรงที่เห็นมิยุกิประสบอุบัติเหตุต่อหน้าต่อตา...
คิดแล้วว่านาโอโตะแทบสิ้นแรงและทรุดลงไปตรงนั้น

“มิยุกิล่ะครับ มิยุกิอยู่ที่ไหน”

ทุกคนหลุบตาลงต่ำเกือบพร้อมกันเมื่อนาโอโตะหันไปถาม ไม่มี
ใครตอบนาโอโตะ ใบหน้าของแต่ละคนหม่นหมองด้วยความเศร้าระคน
เจ็บปวด

ชายในชุดเสื้อกาวน์สีขาวที่ยืนอยู่ตรงประตูเอ่ยขึ้นเหมือนรอจังหวะว่า
“สามีคุณอิสระใช่ไหมครับ...”

แล้วกล่าวคำแสดงความเสียใจจึงมำอยู่ในลำคอพร้อมกัมศีระตามมารยาท ตำรวจในเครื่องแบบที่ยืนตัวตรงอยู่ข้างๆเสริมขึ้นว่า

“ภรรยาของคุณอยู่ในห้องใต้ดิน จะลงไปพบไหมครับ”

นาโอโตะพยักหน้าเงิบๆ แทนคำตอบ ขณะที่เนื้อตัวเย็นเฉียบไปหมด หัวใจที่เริ่มต้นเป็นจังหวะขึ้นมาเมื่อครู่กลับอ่อนแรงลง ทำท่าคล้ายหยุดเต้นเอาดื้อๆ

พ่อแม่ของมิยูกิและโยริโกะอยู่เผ่าฮารูโตะ ดูเหมือนทุกคนจะโศกเศร้ากับการได้เห็นร่างไร้วิญญาณของมิยูกิจนจิตใจชอกช้ำเจียนสลายนั่นมาแล้ว

นาโอโตะเดินตามตำรวจ ชายใส่เสื้อกาวน และพ่อของเขาเลสลีฟต์ไปยังชั้นใต้ดินชั้นสอง ระหว่างทางไม่มีใครพูดอะไรกัน ความเงิบบับคั้นหัวใจนาโอโตะอย่างรุนแรง ยิ่งนานเข้าก็ยิ่งอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออกเหมือนขาดออกซิเจน

“ดูเหมือนมิยูกิจะตายคาที่ อาจเป็นบุญของเธอที่ไม่ต้องทรมานแต่เห็นแล้ว...”

ซูจิว่าฟิงกับลูกชายหลังออกจากลิฟต์แล้วเดินไปตามระเบียบชั้นใต้ดินที่มีผนังเกลี้ยงๆ ขนาบสองด้าน แต่ก็พูดจบนจบบไม่ได้

เหตุเกิดเมื่อรถบรรทุกขนาดใหญ่ที่คนขับหลับในพุ่งเข้าชนมิยูกิที่เดินอยู่บนทางเท้าระหว่างทางกลับจากการซื้อของที่ย่านการค้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแรงปะทะรุนแรงเพียงใด ในเมื่อเป็นทางลาดและคนขับเร่งความเร็วเต็มที่โดยไม่มีร่องรอยว่าพยายามเหยียบเบรก

ดูเหมือนมิยูกิจะผลักฮารูโตะที่เดินอยู่ด้วยกันกระเด็นไปให้พ้นอันตราย แต่น่าอัศจรรย์ที่เด็กชายตัวน้อยไม่มีบาดแผลอะไรเลย

“ที่นี่ครับ”

ชายในชุดกาวนที่เดินนำหน้าหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่ง และทันทีที่ประตูเปิดออก อากาศเย็นเยิบก็พุ่งออกมาเหมือนเวลาเปิดตู้เย็น ทำให้รู้สึกเย็นวบขึ้นมาจากฝ่าเท้า

นาโอโตะมองข้ามไหล่ชายข้างหน้าเข้าไปในห้อง เห็นร่างที่น่าจะเป็น

มียูกินหนึ่งมีผ้าขาวคลุมตลอดทั้งตัว ควันลอยขึ้นเป็นสายจากกระถางรูป
ที่หัวเตียง กลืนรูปกับผนังคอนกรีตเปลี่ยนเป็นองค์ประกอบประหลาดนัก

“เชิญครับ”

ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้น นาโอโตะแข็งเกร็งไปทั้งตัว ก้าวขาไม่ออก
“ไม่”

ชายหนุ่มสายตึ๋นชะ เมื่อเข้ามียูกียังยืนยั้งส่งเขาอยู่เลย จะมานอน
อยู่ในห้องมืดสลัวและเย็นเยียบอย่างนี้ได้อย่างไร แล้วยังได้ยืนว่าร่างที่อยู่
ใต้ผ้าคลุมสีขาวนั้นอยู่ในสภาพยับเยินอย่างน่าเวทนาด้วยแล้ว ยิ่งไม่อยาก
เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ถึงจะเป็นความจริงก็ไม่อยากยอมรับ

“นั่นก็ไม่ต้องหรอก ไม่จำเป็นต้องผินใจดู เก็บภาพที่สวยงามของ
มียูกิเอาไว้ในใจตลอดไปน่าจะดีกว่า”

จูจิแตะไหล่ลูกชาย คงเพราะตัวเย็นเยียบ นาโอโตะจึงรู้สึกถึง
ความอบอุ่นจากมือของพ่อ แม้จะสวมเสื้อโค้ตอยู่

“ครับ ทางเราชั้นสูตรศพและตรวจสอบลายนิ้วมือเรียบร้อยแล้ว
ไม่จำเป็นต้องให้สามียืนยันทัวตนอีก”

ตำรวจดูเหมือนจะโล่งใจ จริงๆ แล้วคงไม่อยากให้นาโอโตะดูศพ
เหมือนกัน

“จากนั้นก็ปล่อยให้บริษัทจัดงานศพเป็นธุระจัดการให้ดีกว่า เรากลับ
ไปดูฮารุโตะกันเถอะ ฮารุโตะช็อกมากที่เห็นแม่ตายไปต่อหน้าต่อตา”

สุดท้ายนาโอโตะก็ไม่เข้าไปในห้องเก็บศพ พ่อจึงช่วยรูลงให้เขา
หันกลับ

เสียงบานพับเสียดสีกันเบาๆ เมื่อปิดประตูห้อง เสียงนั้นสะดุดหู
จนนาโอโตะต้องชะงัก...คล้ายเสียงคนคราง...ไม่ใช่สิ ไม่ใช่คล้าย เพราะนั่น
มันเสียงของมียูกิที่กำลังครางด้วยความเจ็บปวดขัดๆ

“ไม่ใช่ละ มียูกิยังไม่ตาย”

นาโอโตะร้องออกมาดังๆ ทำเอาทุกคนในที่นั้นหน้าเหวี่ยงไป
ตามๆ กัน ชายสวมเสื้อกาวน์พุดขึ้นเป็นเชิงพลอยน

“เสียใจด้วยครับ ภรรยาคุณเสียชีวิตแล้วครับ”

“โกหก ผมได้ยินเสียงเธอเมื่อก็ คุณ...คุณตรวจรักษาเธอดีแล้วหรือนึกแล้วเชื่อว่ามันตลก มีอย่างที่ไหน อยู่ๆ ก็พามาห้องเก็บศพที่สถานีตำรวจทันทีโดยไม่พาไปโรงพยาบาล”

“นาโอโตะ สงบสติอารมณ์หน่อย มิยุกิจากพวกเราไปแล้ว”

ซูจิปลอบเบาๆ โดยการโอบไหล่ลูกชายเข้ามาชิด

“โกหก ทุกคนโกหก ผมเพิ่งได้ยินเสียงมิยุกิกับหนู”

นาโอโตะปิดแขนพ่อ ผลักตำรวจไปทางหนึ่ง แล้วก้าวพรวดๆ เข้าไปในห้องเก็บศพ ทุกคนยืนนิ่งซึ้ง ไม่มีใครห้าม ทั้งที่จริงๆ แล้วอาจจะอยากห้ามแต่ร่างกายไม่เคลื่อนไหวตามใจนึก เหมือนเครื่องจักรขาดน้ำมัน

“มิยุกิกลับบ้านกับผมนะ กลับบ้านของเรากันเถอะ”

นาโอโตะเสียงลั่นเครือ ค่อยๆ เอื้อมมือไปที่ผ้าขาวแล้วเปิดออกทั้งผืน ในพริบตา

“มิยุกิ...ทำไม ทำไมเป็นอย่างนี้”

สิ่งที่นาโอโตะเห็นก่อนหมดสติคือก้อนเนื้อดำๆ แดงๆ ไม่ใช่มิยุกิ ภรรยาคนสวยและน่ารักที่เขารู้จักดี